

χτηνού τ' ἀπάν' τῶσ' ἐγλέωσεν (τοῦ ζώου τὸ σῶμα ἐντελῶς ἐσάπισεν) Κοτύωρ. Συνών. γ λ ο ι α ζ ω 1. 2) Πυορροῶ Πόντ. (Χόψ.): Ἡ γερά ἐγλέωσεν (ἡ πληγὴ ἔφερεν ἄφθονον πόνον).

γλομπάκι τό, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ό μ π ο ς διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι. Μικρὸς γ λ ό μ π ο ς, ἥτοι σφαιρικὸν συνήθως ὑάλινον περίβλημα ἡλεκτρικῶν λυχνιῶν σύνθηθ.: Ὡραία - πράσινα - κόκκινα - κίτρινα γλομπάκια σύνθηθ. Κάηκε τὸ γλομπάκι τοῦ φακοῦ μου καὶ θέλω νὰ διὰκω ν' ἀγοράσω ἄλλο (= νὰ διὰκω = νὰ πᾶω) Πελοπν. (Γαργαλ.) Καὶ χάμω 'ς τὸ χῶμα ἦταν πεσμένα κάτι παράξενα χωνάκια, σὰ γλομπάκια μικροσκοπικῆς λαμπίτσας Γ. Ξενοπ., Ἀναδυομέν., 24. Καὶ σκύβανε ὅλοι πάλι 'ς τὰ χαρτιά τους καὶ γράφανε ἡσυχα... κάτω ἀπ' τὰ ἡλεκτρικά γλομπάκια τους Σ. Μελέ, Μιὰ νύχτα, 71. Ἐπειτα ἄρπαξε βιαστικὰ τὸ ἡλεκτρικὸ γλομπάκι πὺν κρεμότανε 'ς τὴ μέση καὶ τοῦ τό 'φερε μπροστὰ 'ς τὰ μάτια του Κ. Παρορ., Κόκκιν. τράγγ., 6.

γλομπάκος ὁ, Πελοπν. (Γαργαλ. Λάμπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ό μ π ο ς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκος.

1) Γ λ ο μ π ά κ ι, τὸ ὅπ. βλ., Πελοπν. (Γαργαλ.) 2) Μικρὸν τεμάχιον γῆς συνήθως περιφραγμένον Πελοπν. (Λάμπ.): Ἐκεῖνος ὁ γλομπάκος εἶναι δικός μου.

γλομπερὸς ἐπίθ. Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ό μ π ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ερός.

Ὁ ἔχων σχῆμα γ λ ό μ π ο υ, σφαιρικόν.

γλομπίζω ἐνιαχ. γλουβίνου Εὔβ. (Λιχάς).

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ό μ π ο ς.

Ἐπὶ φρούτων, ἀρχίζω νὰ ὠριμάζω ἐνθ' ἄν.: Δὲν εἶχαν γλουβίν', ἦταν ἄγ'ρα τὰ βιόκουκα Λιχάς. Συνών. β λ έ π ω 19, γ γ α λ ί ζ ω, π ρ ο β ά λ λ ω.

γλόμπος ὁ, κοιν. γλόμπους βόρ. ἰδιώμ. γλόβος Ἑρεικ. Ζάκ. Κέρκ. Κωνπλ. Μαθράκ. γλόβος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὁθων. γλόμβος Κάρπ. Κάσ. Κῶς (Καρδάμ. Πυλ. κ.ά.) γλόβος Κεφαλλ. γλόβη ἡ, Ἀντίπαξ. Παξ. γλεμπὸς Στερελλ. (Δεσφίν.) γλόβος Κεφαλλ. φλόμπος Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. g l o b o. Ὁ τύπ. γ λ ό μ π η κατὰ τὰ συνών. γ ἡ, π λ ά σ η, φ ύ σ η.

1) Σφαῖρα ἢ σῶμα σφαιρικοῦ σχήματος πολλαχ.: Βρῆκα 'ς τὸ Λαγκούβαρδο 'ς τὴ θάλασσα 'να γυάλινο γλόμπο. Θὰ 'ναι 'πὸ κείνους πὺν δένουνε 'ς τὰ παραγάδια γιὰ σηματοῦρα Πελοπν. (Γαργαλ.) || Φρ. Τὸν ἔκαμε γλόμπο (τὸν ἐξευτέλισε) ἐνιαχ. Συνών. φρ. Τὸ ν' ἔκαμε μπιλίεζ. Μὲ τὸ γλόμπο δὲν γίνονται αὐτὰ (= δὲν γίνονται εὐκόλως, ὅπως-ὅπως) Κωνπλ. Συνών. φρ. Δὲν γίνονται μὲ τὸ τίποτα — μὲ τὰ φέματα. 2) Ἡ γῆ ὡς ἐκ τοῦ σφαιρικοῦ τῆς σχήματος Ἀντίπαξ. Ἑρεικ. Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. Μαθράκ. Παξ. Πελοπν. (Γαργαλ. Κοντογόν. Κοπαν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) — Κ. Σάθ., Τουρκοκρ. Ἑλλ., 565: Οὐλὸς ὁ γλόμπος Κοπαν. Βρέχει σ'οὔλο τὸ γλόμπο τοῦτονε τὸ χειμῶνα Γαργαλ. Θὰ χαθῇ ἡ γλόβη ὅλη Παξ. Σ' αὐτὸν τσῆ γῆς τὸ γλόβο Ζάκ. Καὶ κάμουν νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ γλόμπου ἐκεῖνους τοὺς ἀλύτους ὅπου ζαπεινῶνουν Κ. Σάθ., ἐνθ' ἄν. β) Περιοχὴ, τμήμα γῆς Πε-

λοπν. (Βισοκ. Κλουτσιοχ.) Στερελλ. (Νεσχώρα): Θὰ γυρίσω ὅλο τὸ γλόμπο γύρω Βισοκ. 3) Σφαιρικοῦ ἢ ἄλλου σχήματος ὑάλινον περίβλημα τῶν λυχνιῶν πετρελαίου, οἰνοπνεύματος, φωταερίου, ἡλεκτρικοῦ κ.τ.τ. κοιν.: Γλόμπος μικρὸς - μεγάλος - κόκκινος - ἄσπρος - πράσινος. Ἐσπασε-χάλασε ὁ γλόμπος τοῦ ἡλεκτρικοῦ, τῆς λάμπας κοιν. Ἐσπασε ὁ γλόμπος τοῦ 'λεχτρικοῦ 'ς τὸ δρόμο μας κ' ἤμαστε 'ς τὰ σκοτάδια Πελοπν. (Γαργαλ.) Ὁ γλόμβος τῆς λάμπας σου εἶναι γεμᾶτος σκόνην Κῶς (Καρδάμ.) || Φρ. Ἦπτε μεσημεριὰτικα κρασί πολὺ κ' ἔγινε γλόμπος (ἐπὶ οἰνοπότου τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον λάμπει ὡς λαμπτήρ φωτιζόμενος) Ἀθῆν. Πειρ. Ἐγινε γλόμπος ἀπὸ τὸ κρασί (ταυτόσ. μὲ τὴν προηγουμ.) αὐτόθ. Δὲν ἔμεινε γλόμπος (ἐπὶ μεγάλῃ καὶ ὁλοσχεροῦς καταστροφῇ) Πελοπν. (Φιγάλ.) β) Μεταφ., φαλακρὰ καὶ συνεπῶς στίλβουσα κεφαλὴ Ἀθῆν. κ.ά.: Τοῦ 'πεσαν τὰ μαλλιά κ' ἔγινε τὸ κεφάλι του γλόμπος Ἀθῆν. Μάδησε ὁ ἐρμούλης καὶ γυαλίζει ἡ καρκάλα του σὰ γλόμπος Πελοπν. (Γαργαλ.) Τὸ 'καμὶς γλόμπου τοῦ κιφᾶλ' σ' Στερελλ. (Ἀχυρ.) γ) Τὸ ἀνδρικὸν μόριον Ἀθῆν. 4) Ἡ κεφαλὴ Στερελλ. (Ἀχυρ.): Ἐχ'ς τρανὸ γλόμπου κι ἄς εἴσι κι μ'κρός. 5) Χάρτινος σφαιροειδὴς ἢ κωνοειδὴς φανὸς τὸν ὁποῖον περιφέρουν τὰ παιδία καὶ τραγουδοῦν τὰ κάλαντα Σῦρ. 6) Δύχνος Λεξ. Βλαστ. 276. 7) Ὡς ἐπίθ., ἐπὶ σταφυλῆς ἢ ὁποῖα ἔχει μεγάλας ρᾶγας ἐρυθροπρασίνας Στερελλ. (Δεσφίν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλόμβος Κάρπ.

γλομπώνω Πελοπν. (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ό μ π ο ς.

Καθίσταμαι βάρος, γίνομαι ἐνοχλητικὸς: Τούτῃ ἡ γοιὰ πὺν σὲ γλομπώθη γιὰ κανένα καλὸ δὲν εἶναι. Τί μὲ γλομπώθηκες τσάμπα; Συνών. φ ο ρ τ ὶ ὠ μ α ι (διὰ τὸ ὅπ. βλ. φ ο ρ τ ὶ ὠ ν ω).

γλούβα ἡ, Ἰόνιοι Νῆσ. — Κ. Οἰκονόμ., Περὶ προφορ., 806.

Ἐκ συμφύρ. τῶν οὗς. *γ λ ό μ π α καὶ γ ο ύ β α. Λάκκος, ὄρυγμα.

γλοῦν-γλοῦ Χίος — Ν. Ἑστ. 19 (1939), 683 — Λεξ. Κομ. γλοῦν-ᾱ-γλοῦ Χίος.

Λέξ. πεποιημένη ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται πρὸς δήλωσιν α) ἀνθρώπων φθόγγων Χίος: Γιὰ 'πέ μας κάμποσα γεραγιδίστικα. Καὶ μᾶς ἔλεγε γλοῦν-γλοῦ, γλοῦν-ᾱ-γλοῦ (ἐκ παραμυθ.) καὶ β) τοῦ θορύβου τοῦ παραγομένου ἐκ τοῦ ρέοντος ἐκ τῆς φιάλης οἴνου Ν. Ἑστ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Κομ.: Ποίημ.

Ἀχ, ὦραία μου μπουνκάλα, | τὰ γλοῦν-γλοῦ σου κρύβουν
γλύκα
πὺν 'ς τὰ πιὸ γλυκὰ κορίτσια | ὡς τὰ τῶρα δὲν τὴ
βρῆκα

Ν. Ἑστ., ἐνθ' ἄν.

γλουθιδὸς ὁ, Λυκ. (Λιβύσσ.)

Πιθαν. ἐκ τοῦ ἀρχ. γ ο μ φ ί ο ς.

Ὁ γομφίος ὁδούς.

γλουμπόκος ὁ, ἐνιαχ. γλουβόκος Πελοπν. (Ξεχώρ.)

Ἐκ τοῦ Σλαβ. g l o b z = λάκκος.

Μικρὸν κοίλωμα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ὅπου συγκεντρῶνται ὁμβρικὰ ὕδατα: Πιάσε τὸ κατσαρόλι τσαὶ βάλε

